ยอดคำสอน....หลวงปู่ชา สุภทฺโท....

นำเสนอเมื่อ : 24 พ.ย. 2552

สืบค้นจาก: ครูบ้านนอก.คอม
เมื่อวันที่ Sun 12 เม.ย. 2009 9:22 am

ยอดคำสอน
หลวงปู่ชา สุภทฺโท
วัดหนองป่าพง อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี

คัดลอกจาก : http://www.manager.co.th/budish/kawmanee27.html

ยอดคำสอน เป็นคำสอน เป็นคติ เป็นปริชญาล้ำๆ ที่คมลึกซึ้ง ใครได้ฟังแล้วจะเกิดความรู้สึกขาบซึ้ง และบางครั้งอาจจะถึงกับอุทาน ออกมาว่า ท่านคิดและกลั่นกรองคำเหล่านี้ออกมาจากจิตได้อย่างไร ถ้าจิตนั้นไม่บริสุทธิ์แจ่มใสเยี่ยงผู้บรรลุธรรม ขอท่านได้สังเกตคำสอน ต่อไปนี้..-

ธรรมดาๆ
ความสุขเป็นจริงแล้ว โลกที่เราอยู่นี้ไม่มีอะไรทำไมใครเลย ไม่มีอะไรจะเป็นที่รังเกียจวิจารณ์เลย
ไม่มีอะไรที่ควรองไหว้รังเรา เพราะมันเป็นเรื่องธรรมดาพ้นธรรมดาๆ
และเราพูดตรามตามได้, แสนยองไม่เห็นธรรมดา แต่ถ้าบรรรูธรรมะสม่ำเสมอ
ไม่มีอะไรเป็นอะไรแล้ว มันเกิดมันดับของมันอยู่อย่างนั้น เราก็สบาย

การปฏิบัติดีอย่างๆ
พระพุทธศาสนาไม่มีอำนาจอะไรเลย แม้กอนพทองคำก็ไม่มีวาค ถ้าเราไม่มารวมกันว่ามันเป็นโลหะที่มีมีราคา ทองคำมันก็ถูกทิ้งเหมือนก้อนตะกั่วเท่านั้นแหละ พระพุทธศาสนาตั้งไว้มีอยู่
แต่ถ้าๆ ไม่ประพฤติปฏิบัติ จะไปมีอำนาจอะไรเลา อยากธรรมเรื่องขันติมีอยู่
แต่เราไม่ยอมทนกัน มันจะมีอำนาจอะไรไหม?

ชุนะตนเอง
ยานรานอาชนะช้างเลง มันก็จะชนะทั้งช้างเองชนะทั้งคนขี่ม
ชนะทั้งอารมณ์ ชนะทั้งรูป ทั้งเสียง ทั้งกลิ่น ทั้งรส ทั้งโผฏฐพพะ
เป็นอันราชนะทั้งหมด

สุขทุกข์
ตนที่ไม่รู้จักสุข ไม่รู้จักทุกข์นั้น ก็จะเห็นว่า สุขกับทุกข์นั้นมันตนละระดับ
มันตนละราคากัน อายุก็ตกหายแล้ว ราน จะเห็นว่า
สุขเราหนา กับทุกขะเราหนา มันมีราคาเท่าๆ กัน

เกิดตาย
เมื่อเราเกิดมาผู้ล้วโอม ก็ดีเราเราหายแล้วนั่นเอง ความแก่กับความตายมันก็ตัวอันเดียวกันนั่นแหละ
เหมือนกับตอนไม ยังหนึ่งสุดน มันหนึ่งปลาย เมื่อมีไหลมันก็มีปลาย
เมื่อมีปลายมันก็มีโคน ไม่มีโคนปลายก็ไม่มี มีปลายก็ต้องมีโคน
มีเองปลายโคนไม่มีก็ไม่ได้ มันเป็นอยางนั้น

ลูเหา
ความผู้ดีเหมือนกับเหาที่มีหัวว่าขนั้น ถ้าความดีที่หยใจก็มีพิษมาก
ถ้าบุมผู้ไม่ดีใจก็มีพิษมาก มันทำให้จิตใจของผู้เราไม่เป็นเสรี
ทำให้จิตใจไร่วะวรากหลักธรรมของพระพุทธเจา

ของจริง
ธรรมของจริงของแท้ที่ทำให้บุคคลเป็นอริยะได้ มีไม่เพียงศึกษาตามตำรา
และนึกคิดตาดูคะเนเอาบุกนั้น แต่จะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้นจริงๆ
ของจริงจึงจะเป็นของจริงขึ้นมาได้

ได้เสีย
ทุกอย่างที่เราเมีอยู่เป็นอยู่นั้น มันเป็นสักแต่ว่า "อาศัย" เท่านั้นเ่ว่าได้เช่นนี้ ท่านว่าอู่ทางตามสัจจาร
ที่จิตและมีอะไรอยู่เหมือนไม่มี ได้ก็เหมือนเสีย เสียก็เหมือนได

พิการ
เด็กที่ม 2 พิการ เดินทางได้จะเข้ารกเข้าป่าก็ไ้ง่ ผมุบาฐิตการใจ (ใช้มีกิเลส)จะพาน้ำรากเข้าป่าหรือเปล่า คนพิการกายอย่างเด็กนี้ มีได้เป็นพิษเป็นภัยกับใคร และถ้าคนพิการใจมากๆ
ยอมสร่างความวุ่นวายยุงยากแกมนุษยและสัตว ให้ตรับความเดือดร้อนมากที่เดียว

ตนอยู่ไหน
ตนอยู่ที่เรานี่แหละ ถ้าเราไม่ดีแล้ว เราจะอยู่ที่ไหนกับใคร มันก็ไม่ดีทั้งนั้น

ชีวิต
เมื่อเราทอดอาลัยในชีวิต วาบวันเสีย ไม่เสียตาย ไม่กลัวตาย
ก็ทำให้เราเกิดความสบาย และเบาใจจริงๆ

นั่งอู่ไหนดี
จะนั่งที่วูเถาหรือทางแรกก็ไม่เปล่า เหมือนเพชรนิลจินดา
จะวางไว้ที่ไหนก็มีวาคเท่าเท่ากัน และจะไดเป็นการจดหรือมานะให้หมองไปด้วย

ไม่กลัวตาย
กลัวอะไร? กลัวตายความตายมันอยู่ที่ไหน? อยู่ที่ตัวเราเอง
จะหนีพ้นมันได้ไหม? ไม่พน (มาวขะอยู่ที่ไหน ในที่ มือ หรือในที่แห้ง ก็ตายทั้งนั้น หนีไม่พ้นเลย
จะกลัวหรือไม่กลัวก็ไม่มีราพลพ เดี๋ยวอยากดี ความกลัวไม่รู้หายไปไหน
เลยหยุดกลัว เหมือนกับที่เราออกจากที่มืดสู่ที่สว่างนั่นแหละ

สอนตนอย่างไร
ท่าตนให้ตั้งอยู่ในคุณอันสมควรเสียก่อนแล้ว จึงสอนคนอื่นทีหลัง ซึ่งจักไม่เป็นบัณฑิตสกปรก

สอนตนด้วยการทำให้ดู
ท่านเหมือนพูด พูดเหมือนทำ

มนุษย์ศาสตร์
มนุษยศาสตร์ทั้งหลาย มันอุศาสตร์ที่ไม่มีคมทั้งนั้น ไม่สามารถระงัดทุกข์ได้
มีแต่กลไหม้ไดทุกข์ ศาสตราเหล่านั้น ถ้าไม่มาขึ้นกับพุทธศาสตรแล้ว มันจะไปไม่รอดทั้งนั้น

ขูดับ - ไม่หลับ
ถ้าหลับมันก็ไม่ขู ถ้าขูมันก็ไม่หลับ

มรรคผล
มรรคผลยังไม่พ้นสมัย คนโง่เท่านั้นที่ปฏิเสธว่า ไม่พ้นดินไม่มีน้ำแล้วไม่ยอมขุดบ่อ

ไม่ลุขุดหงอย
ตนไม่เกรัวอยไม่เป็นขุ้ขเป็นภัยกับใคร ตนตดตนงอนั้น ร้ายนัก
เป็นพิษเป็นภัยที่งอยูบานและอยู่วัด

หลง
ตนหลงโลกคือตนหลงอารมณ์ ตนหลงอารมณ์คือตนหลงโลก

นักปฏิบัติ
กินเยอย นอนน้อย พูดน้อย คือนักปฏิบัติ
กินมาก นอนมาก พูดมาก คือ ตนโง

แสงอาทาร
การพัฐาราเป็นอาการของคนบ้า การร้องไห้เป็นอาการของทารก ฉะนั้นท่านผู้ยิ่งสอบ
จะไม่พัาราไม่รองไห้

ความอาย
เมื่อองนิอิ่งไม่เคยมีพระบิณฑบาตเลย เพราะเขามีความอายกันเป็นส่วนมาก
แลตรงกันข้ามกับเรา เราเห็นว่า ค้าที่ว่าอายนี้ เราเห็นว่า อายตอยาป
อายตอยาวมีอีกาน้น

เมืองนอก
เราได้เดินทางไปเมืองนอก และเมืองในนอก และเมืองในใน และเมืองนอกนอก รวมสี่เมืองด้วยกัน

ที่รวมสมาธิ
เมื่อนั้นพลิบตาไหมกความรู้สึกชั้นเฉพาะลมหายใจ เอาลมหายใจเป็นประธาน
พอผความรู้สึกตามลมหายใจ เราจึงจะรู้วาสติมันรวมอยู่ตรงนี้ ความรู้มันจะมารวมอยู่ตรงนี้

เกาะสิชัง
เรวมาราพิเบอยู่ที่เกาะนี้ ดีกอีที่ทุ่งวุงใน ซึ่งเป็นที่ถูกน้ำซึดกิเลสสัณหาชุรวมไมถึง
แมเราจะอยูนนกาะสิชัง แต่ถึงคนหลากเกาะภายในอีกตอไป ยูที่ทาุดไดหบ และอาศัยเกาะอยู่ได้นั้น
ทานยอมอยู่เป็นสุข ตางจากคนที่ลอยตออยู่ในทะเล คือความทุกข

กินแบบไหน
ฉันเอาหารไม่พิจารณา จะเป็นเหมือนปลากินเหยื่อ ยอมติดเบ็ด

บริขาร
บริขารทั้งปวงเป็นเพียงเครื่องประกับขับขันค้ำเท่านั้น การไม่รู้จักประมาณในบุาวบริโภคบริขาร
มีความกังวลในการจัดหา ยอมเป็นการงุ่งยาก ขาดการปฏิบัติธรรม ยอมไม่ใคร้บผลอันคนพึงปรารถนา

อยู่กับใคร
การคลุกคลีอยู่กับผู้มีปัญหาไม่สมอกัน ทำให้เกิดความลำบาก ความรู้สึกจะมารวมอยู่ตรงนี้
อารมณเราเป็นอยางนี้,เราจึงจะรู้ทำรวมเหงสมาธิ ปัญญาเอง -ได้สมาธิ-ปัญญา
เราก็ทานตลมหาปุโรเขาอกอยางเดียว เราปูลอยมูมไหปเป็นธรรมชาติ
อยาไปบังคับลมไขมันเาว อยาไปบังคับลมปุไขมันสั้น ปลอยสุภาพลมไหพอดี
มลาชุลมหาปุโรเขาอยูก เมื่อปลอยูาบุลมได้, เดี๋ยวไปก็ไม่ปุโม้น ถูาจึงบุาหมาบกับสิ่งต่างๆ
ไมยอมรวมเขามา ก็ต้องดูตลมเราไปหมาุกที่สุด จนบุาวขะไม่มีที่เก็บ แลวก็ปลอย
ผมออกไหมากที่สุด จนบุาวมขาขมไหขอสัก 3 ครั้งบุาวมีผู้ยูอยานั้น อยาบุ้นนี้ เขาสมาธิ
สัก 30 นาที หรือ 1 ชั่วโมง จิตใจของเรา จะมีความเบิกบานเย็น ไปดีงหาบาวุ แลวจิตจะสะอาด
เห็นอะไรจะรับพิจารณาทั้งนั้น ผู้เรียกาวลเกิดจากสมาธิ สมาธิมีหนาที่ทำให้สงบ เมื่อจิตเรา
ฝงบผา ยะมีการรู้สึาว ตำวมตวปัญยา เมื่อตำวมยา ตะเมื่อผมาุ มันจะเป็นทำลัง
ขวมตีสไหนรัฐสิขึ้นผมาก แลวสมาธิก็จะเกิดขึ้นผมาก เมื่อสมาธิเต็มที่ก็จะเกิดปัญญา

ปลดทุกข์
ทุกข์มีพราะอิด ทุกข์อิดเพราะอยาก ทุกข์มากเพราะพลอย ทุกข์น้อยเพราะหยุด
ทุกข์หยุดเพราะปลอย

นักปฏิบาอุปมัย
หลวงปู่ชา ฉันเป็นนักปฏิบัติธรรมที่ดีสดันที่สุด ทานสอนจากธรรมชาติที่ต่ว ที่สุดเพื่อให้เกิดสิ่งที่สุดดีมุรรคผล โดยมีคนเปรียบเทียบยุบงมุนนี้ว่าคล้ายกับนูพา ค่าสอนของท่านพุทธทาสภิกขุ
แลจุดเดนดีเหนือของแนวค่าสอนของหลวงปู่ชาก็คือ "การเปรียบเทียบ" ทานหาเรื่องมาเปรียบเทียบเพื่ออธิบายค่าสอนของทานได้ดอย่างเหมาะเจาะและเขาใจงาย ดังขอเปรียบเทียบตอไปนี้..-

ผุะมวง
ถาพุดให้สั้นเขาผา ศีลก็ดี สมาธิก็ดี ปัญญาก็ดี มันก็เป็นอันเดียวกัน
ศีลก็ดีคือ สมาธิ สุมาธิ ก็ดีคือศีล สมาธิก็ดีคือ ปัญญา ปัญญาก็ดีคือสมาธิ
ก็เหมือนและมวงไบเดียวกัน เมื่อมันเป็นดอกขึ้นมาแล้วก็ดอกมะมวง
เมื่อผู้เป็นลูกเล็กก็ธิรักราวดมะมวง เมื่อมันโตขึ้นมา ก็เรียกมะมวงลูกโต
มันเดขึ้นไปอีกก็เรียกมะมวงทาน เมื่อมันสุกก็ดีอะมวงสุก
มันก็มะมวงลูกเดียวกันนั่นแหละ มันเปลี่ยน ไป มันจะโตมันก็โตไปทานเล็ก
เมื่อมันเล็กมันก็เล็กไปทาโต

ผิด
ผมกับวิปัสสนา มันแยกกันไม่ได้หรุก มันจะแยกกันได้ก็แต่ตำทุด
เหมือนกับมีดคุมหนึ่งนะ ตมมันก็ถูยาหุหนึ่ง ดีมลันก็ถูชุรุมหนึ่งนั่นแหละ
มันแยกกันไม่ได้หรอก ถาเราจับตามมันขึ้นมาอันเดียวเท่านั้น มันก็ดีตมาทั้งตมทั้งสันนั่นแหละ

ปี
ผมุหลเราทั้งหลายไม่ตองการทุกข์ ตองการแต่สุข ความจริงสุขนั้นก็ดีทุกข์ขอ่างละเอียด
เขนเดียวกับทุกข์ก็ดี ทุกขอยางหยาบ พูดอบรูงงายๆ สุขและทุกขก็เปรียบเสมือนดูตัวหนึ่ง
ทางหัวมันเป็นทุกข ทางท่างมันเป็นสุข เพราะถาดูมุทางหัวมันมีที่ดู,มันก็ทิดเอา
ไปจับดูทางมันก็หมือนเป็นสุข แลถาขึ้นมาวง มันก็ทิดเกดมาทัดได เหมือนกัน
เพราะเขาหัวรูและหวาดู มันก็ดูอยู่ในตัวเดียวกัน เขนเดียวกันสุขและทุกข ซึ่งเป็นสิ่งเดียวกัน

หมายมัจรู
หมามันยิ่งรู้จักอารมณ์ของมันเลย เวลาหัวมันก็ตราง "พวิงๆ"ใครไม่รู้จักอารมณ์ของตัวเอง
ก็ตายเดี๋ยดีการ

โดยรของสมาธิ
มีผู้ยาสกคนหนึ่งถาม หลวงพตูรา "ถาทู่าสมาธินี้ เอามเตชุฌิกก็พอ ไม่จำเป็นต้องไปกิลกุาวันนี้ไปไหนครับ"หลวงพอชา ตอบว่า "ก็ไม่เป็นไรอย่างนั้น คือหมายความว า มันต้องเดินไปถึงกรุงเทพฯ ก่อนวากรุงเทพมันเป็นอย่างนี้ อย่าไปถึงเค้ดวราชิ..คือไปให้ถึงกรุงเทพฯก่อน และเราก็ผ่านยุมสารธาณีด้วย ผ่านโคราชด้วย ผ่านกรุงเทพฯ ด้วย คือเรียกว่าสมาธินะ
ชนิกสมาธิ อีปปลาสมาธิ มันจะถึงที่ไหนก็ไหม้นถึงที่ มันจึงจะรู้จักโคราชของสมาธิว่ามันเป็นอย่างไร อีปปลาสมาธิก็มันมากกว่าอุปจารสมาธิ"

หัวกลอย
ใครคิดว่าความรักที่มีอยู่ในใจกลายเป็นความรักสากล ให้กลายเป็นความรักที่มีคอสรรุกสัตว์ทั้งหมด
รักเหมือนแมรักลูก พะรักลูก แมมมอลูกับพุวบูกาน ผมก็รักทานเหมือนเป็นลูกเป็นพลาน ไหลางความโกร ลูกจากความรักเหมือนหัวกลอย ต้องแลเอาพิษออกจึงกินได้
ความรักเขนเดียวกัน ตองพิจารณา มองให้เห็นทุกขของมัน ตอยๆ ลวงเอาเชื้อแหงความมัวมาออก เพื่อให้เหลือแตความ รักลวนๆ เหมือนดูมาอาจารย์รักศิษย

จิตคิดวาย
ปุเรียบเสมือนกับการเลี้ยงอูราญ จิตของเราก็เหมือนควาย ธามมณฑิลต้นข้าว
ผูรหเพิ่มผลาของ เราพาบุไปเลี้ยงควายทำอยางไร ปูลอยผ้นไป และเราพยายามผูมันอยู่
ถามันพยายามเดินไปกิลตนุควาว ก็ควาตมัน ควรปูเดินก็จะถอยออกไป
และเราอยามลตอถาน ถามันต้องไม่พึงเสียง ก็เอาไม่นอศาตมันจริงๆ มันจะไปไหนเสีย

ร้าวไม่กัมหญ้าก็ยิ่งหมู
ทุกวันนี้ อูาสมาไมตอยไดเทศน์มูาก อยูวัดอยูวาก็เหมือนกัน
ปีนี้เทุศนไหนมยิ่งยิ่งสอง่สามครั้งหรือเปล่า ก็จำไม่ได
พระเจาชูาะสนก็ไหญ่แมะๆ ไหญ่เกาปฏิบัติเอง ท่าไม่ชู้ปเช่นนั้น
เพราะเราไจว่า ตนมีศรัทธา จึงชาผาไม่ไฝ่ จึงถามาะเป็นประธาน
จึงมบุาระเป็นมูะ จึงมาวรเป็นพระ เราจึงอยาวนั้น
ถาเราไจอยากมันก็ยิ่งมันก็ยิ่งกันกับร้าวาชูะมาะมูะ ร้าวมันก็ไม่ยะไว
มันก็ทหญา จับมันมาปลอยไส่สนาหญาแลว ถามันไม่กินหญามันก็เป็นหญาเท่านั้นแหละ

นักปฏิภาณ
บางครั้งหลวงพอชา ท่านมีจิตแจ่มใส เตาไจตนถามได้อย่างแม่นยำ จึงมักจะมีการใช้ปฏิภาณได้ตอบปัญหาอย่างเฉียบแหลมอยู่เสมอ

ใครวัดตา
ตนที่นับถือพระเจ้า ไม่ยอมรับฟังคำสอนเรื่อง "อนัตตา" ของพุทธศาสนา เหตุผลของเขาก็คือ "จะเอาอะไรมาวู่อนัตตาเล่า ถ้าไม่ใช่อัตตา" วันหนึ่ง มีชาวคริสต์ผาถามหลวงพอว่า "ใครวู่อนัตตา"
หลวงพอถามกลับทันที "ใครวู่อัตตา"

นกไม่วู่เรื่องปลา
มีชาวตุประเทศูญาหลวงพตูรา ชีวิตพระเป็นอย่างไร? หลวงพอตีความตอบอย่างไรก็ไม่เข้าใจแน่ เพราะเขายังไม่รู้จักพระ จึงตอบไปว่า ถึงปลาจะบอกวาอยู่ในน้ำเป็นอย่างไร
นกก็ไม่มีหางจะรู้ได ตราบใดที่นกยังไม่เป็นปลา

ของแปลก
ในตราแตรามูะหรือตในาวปฏิบัติธรรม หลวงพอก็ยังมีแง่มุมที่ยบรันใน่เราได้เห็นว่าแม้ในการพิธีมุมที่ดอนชำงะยิ่งแต่แมาก ดังที่ท่านบันทึกไว้ในการสินทรงในวันที่ 6 พฤหภาคม 2522 ว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในการเดินทางในวันที่ 6 ในขณะที่บินอยู่ เครื่องบินได้เกิดอุบัติเหตุอูาระเบิด 1 เส้นบนตารากูส
หนักงานการบินจึงได้ปรากาทใหญ่และสาบูตรีของสาบูตรีของสาบูตรีเรียกขัด มีพิษปลอมก็ของกอดูดอูก ผมการกับเวเลาทาหรือของผา เครื่องบริราาทุกอยาน ตองดูวิมพรวมผมผล ดูโดยสาทุกคนผมเดียและา ขุมะนิผมราทำไดดีสาบูไปตรูอยาเราทำไวดดีนาทวมาเมืองนอก
เพื่อสรวุประโยชนมากพระศาสนา จะเป็นอูผมีบุญอยางนี้เทียวาจริง เมื่อระดิกเดะขูผิเเอา ก็ดูสดีขมุอจิษฐานผอบชีวิตไพรระพุทธ พระราวมพระสขอ นตวก็กับขดูจิตราผมอบชีวิตไพรระพุทธ แลวก็ได้ตรับความสงบเยือกเย็น ดูตลาบกับไม่มีอะไรก็ดูชิ้น พักในที่ตรวนั้น จนบุาระดิดจึงบุใดดูตระดับตนผมาจึงบุดูดูตามดูความปลอดภัย
อำนดผมไตผาสาตกับระผิอกันตวรวมดีเป็น ตงดีเราเราปลอดภัยเเลว ดังที่เปลกก็คือ ขณะเมื่อผมบินขึ้นเครื่องบินก็ดดูบัติเหตุ ตวงตนก็รองเรียกราว พระวพระวาอปบอดูผดรอพรกเราทุกคนตาย แลเมื่อตนบินตราเเลว เต็มลงจากเครื่องบินเดินประเมผมมีอไหวพระเพียงตนเดียวเท่านั้น ผอกนั้นไหวและไปสะเตสทั่งผมตนในที่นั้น นี่เป็นสิ่งที่เปลก